

POSTANOWIENIE

Dnia 19 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w dniu 19 października 2016r.
sprawy **Z. W.**
o wydanie wyroku łącznego
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w B.
z dnia 4 marca 2016 r., sygn. akt VII Ka (...)
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w B.
z dnia 30 września 2015 r., sygn. akt III K (...)

p o s t a n o w i ł:

- 1 - oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,**
- 2 - zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu oskarżyciela prywatnego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Skarżący tylko pozornie podnosi w niej zarzuty związane z naruszeniem prawa materialnego i procesowego, których miałby dopuścić się Sąd Okręgowy, gdy w istocie skierowana jest ona wyłącznie przeciwko wymiarowi orzeczonej kary łącznej.

Obrona jako naruszone wskazała przepisy art. 85 k.k. i art. 53 k.k. Żaden jednak z tych przepisów nie obliguje sądu do orzeczenia kary łącznej przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji. Tak więc Sądy rozpoznające niniejszą

sprawę nie mogły obrazić prawa materialnego łącząc kary w oparciu o inną zasadę niż oczekiwałby tego obrońca skazanego.

Podobnie nie można zasadnie zarzucić Sądowi odwoławczemu, że nie rozpoznał zarzutów apelacyjnych – art. 433 § 2 k.p.k., czy że w tym zakresie sporządził wadliwe uzasadnienie swego wyroku, skoro jasno przedstawił on motywy swego rozstrzygnięcia i ustosunkował się do argumentacji apelującego – k.5–7 uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego.

Analizując zaskarżony wyrok łączny należy przede wszystkim dostrzec to, że co prawda najniższa możliwa do orzeczenia kara łączna wynosiła 3 lata, lecz najwyższą była kara (art. 19 ust.1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, Dz. U. z 2015 r., poz. 396) 15 lat pozbawienia wolności (suma kar jednostkowych przekraczała tę granicę). Słusznie też Sądy rozpoznające sprawę wydając zaskarżony wyrok łączny dostrzegły i uwzględniły wymiar poszczególnych kar łącznych, które były już orzekane wobec skazanego. Zauważyć należy tu, że jedna z tych kar, to 10 lat pozbawienia wolności. Orzeczona zatem kara łączna jest zgodna z obowiązującymi w chwili jej orzekania przepisami. Nie ma też podstaw do korygowania jej w oparciu o art. 19 ust.2 cytowanej ustawy z 20 lutego 2015 r.

Bardziej złożoną kwestię stanowi zagadnienie możliwości łączenia w ramach zaskarżonego wyroku łącznego kar jednostkowych pozbawienia wolności, których wykonanie warunkowo zawieszono. Ta część orzeczenia sądu odwoławczego (utrzymanie rozstrzygnięcia o częściowym umorzeniu postępowania o wydanie wyroku łącznego) nie została jednak zaskarżona kasacją. Sąd Najwyższy zaś, zgodnie z dyspozycją art. 536 k.p.k., rozpoznaje kasację wyłącznie w granicach podniesionych zarzutów, a wyjątkowo jedynie szerzej, gdy zachodzą okoliczności wskazane w art. 439 k.p.k., co w niniejszej sprawie nie miało miejsca.

W tej sytuacji żaden z podniesionych zarzutów naruszenia prawa nie mógł zostać uznany za zasadny, choćby w najmniejszym stopniu.

Kierując się przedstawionymi względami Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

Skazanego, uwzględniając jego sytuację materialną, zwolniono od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

